

Past (nejen) na kajaky

eFocus

Retardérka při levém břehu v Sázavě nad Sázavou získala v naší vodácké partě označení „past na kajaky“. Kdo z kajakářů nedržel dvojpádlo tak, aby po výjezdu z úzké šlajсны mohl kormidlovat kajak jen u pravého boku, se většinou cvakl. Ježto jsme trasu Blanice - Sázava jezdili v dobách komunistických po celá 80. léta na každého 1. máje, ti, kdož pluli na kajaku, tento trik již znali. Podle letošních letních televizních zpráv se však zdá, že nejen na kajakáře, ale na všechny vodáky je nastražena jiná, řekl bych nebezpečnější past.

Mohu z vlastní zkušenosti říci, že policisté nás na vodě za komančů (těm s velkým „K“ se omlouvám) za zátočinou, natož pak s dýchací trubičkou, nečekali.

Z prvomájových plaveb si pamatuji pouze na jediný incident s VB (nečti: Velká Británie). Bylo to poté, kdy Jirka zvaný Hezoun a Pepíček zvaný Tarha rozparádění v hospodě ve Čtyřkolech pár agrárnickými kořalkami (rozuměj: peprmintkami – zelená barva byla za prvé republiky barvou Republikánské strany zemědělského a malorolnického lidu) uchopili kytary za hlavami a zahráli svoje parádní číslo: „Dej sem tři sta, jsi-li komunista, já tě svezu na trakaři.“ Na tábořišti u téměř vančurovské plovárny naproti hotelu Kormorán nás pak hledali soudruzi z Veřejné bezpečnosti, aby pro změnu od nás vybrali 300 Kčs na pokutě...

Tušil jsem to tehdy intuitivně a dodatečně dospěl ke stejnému závěru jako advokát a spisovatel Petr Ritter v Brodyho testamentu, že tehdejší režim si nebyl jist a nevěděl, jak s trampy a vodáky naložit. Tramping a vodáctví přitom tehdy nebyly jen módním sportem, ale svým způsobem životním stylem těch, kteří toužili po svobodě a čas od času si ji dokázali najít a užít.

Škoda, že náš paternalistický kvazisociální stát je k vodákům méně benevolentní, než bývali již zmínění komančové. Záminkou policejní asistence na březích českých řek se stala údajná ochrana vodáků, respektive to, co bylo v dobách perestrojky označováno jako suchý zákon. Vodák, který nadýchá, se dopustil přestupku a na místě mu hrozí bloková pokuta.

Ten, kdo tohle vymyslel, evidentně pádlo v ruce nikdy nedržel...

...

Propagátoři policejních akcí na březích řek se mylně domnívají, že největší nebezpečí hrozí každému vodákovi, který „požije“.

Opět z vlastní zkušenosti doložím, že to tak není.

Bylo dopoledne, zima, pršelo, hladina alkoholu v mé krvi nulová. Jez v Ratajích nad Sázavou jsme obvykle jezdili mimo šlajсны asi dva metry od pravé kozy. Ostatní to tak udělali i tenkrát, já jsem však měl háčka – nováčka, mimochodem svoji nynější choť. V létě předtím jsme s Jardou Procházkou

a Petrem Holznerem mnohokrát opakovaně skočili šlajsnu ve Štěkni bokem, a tak jsem se chtěl touto efektní bravurou blýsknout i v Ratajích. Klečeli jsme dobře, najeli jsme dobře, ale na hraně bylo málo vody. Kánoe padla na nás a tlačila nás pod šlajsnu. Vyplaval jsem stylově, držel jsem loď i pádlo. Hanka nikde. Ta doba, než se objevila, mi připadala jako věčnost. Pod vodou se zachytila nohou mezi kameny a nemohla se vyprostit. Když se vynořila její hlava, byly pod jezem na pomoc již všechny ostatní lodě...

Zakážeme kvůli této zamilované zbrklosti, nerozvážnosti, ba hlouposti, aby posádky na kanoích byly kombinované?

. . .

S Jirkou zvaným Pineberk jsme v jiném roce projeli divokou šlajsnou v Týnci Nad Sázavou, zvládli Brejlov a nedočkavě vjeli do šlajsny v Kaňově.

Dosavadní skóre jsme tam měli 0:2, tentokrát jsme si ale věřili. Tentýž proud zprava jsme ani tentokrát nepřekonali takticky promyšleným náklonem.

Práskli jsme se.

Kompardi čekali u břehu, pomohli nám vylít vodu z lodi a beze slov podali láhev rumu. Jinde než na vodě po cvaknutí nebo na běžkách v grogu rum nepiju. Tehdy, před chvílí na Sázavě padal sníh, mi bodl.

Logikou vybíračů pokut vzato, peřeje a další jezy bychom nemohli dobře projet. Zkušenost však říkala, že Lesní jez se nemá jet podél pravé kozy, kam z boku loď táhne proud, chce to si nadjet a jet podél kozy levé.

Udělalí jsme to přesně tak, jak jsem napsal.

Jak to, že se tam udělali střízliví a my nikoliv?

. . .

Na vodě, zejména za slunného počasí, se na klidných místech řek soulodí. Vor, vzniklý držením několika lodí pohromadě, řídí ti vodáci, kteří sedí na krajích.

Dovedete si představit, že by namísto plastové láhve s pečlivě chlazeným pivem či s vinným stříkem pro vodačky kolovala plastová láhev se šaraticí?

Náš hodný paternalistický stát však chce vychovávat pubertáky, jakož i ty, kteří si ve vyšším věku na pubertáky hrají, snad kdykoliv a kdekoliv.

Jeden z mála, který má štěstí, je prezident republiky. Ten je před touto protivodáckou kampaní *legibus solutus*, a tak se nikdo předtím, než vypluje na rybník na svém pověstném plavidle, ani nemusí ptát, zda třeba nemá zbytkový alkohol.

Půjde-li státní pedagogický dozor dále, nechají nám dýchnout i před vstupem do Dvořákovy síně, abychom koncert skutečně slyšeli tak, jak se patří, či před vstupem do katedrály, abychom nedopadli jako Karel Čapek před retáblem při Výletech do Španěl...

Sbohem, svobodo...

. . .

Jako poslední podám příběh o tom, co vodáci na českých řekách, pokud je prostředí připomínající protialkoholní léčebnu s policisty mezi vrbičkami a billboardy s reklamou na Birell a falešné rumové pralinky kolem řek vůbec neodradí, nebudou moci zažít.

V jednom roce jsme jeli tradiční úsek Vlašim – Davle nadvakrát.

První víkend jsme končili v Choceradech, kde jsme nechali lodě u dobrých lidí na zahradě.

Následující pátek byl sraz v restauraci hotelu Ostende u choceradského mostu. Věděli jsme, že před týdnem projelo bez cvaknutí jen několik málo lodí, přesto jsme se se stoupající kurází rozhodli, že šlajсну pojedeme znovu.

Tři až čtyři piva, dvě agrárnícké kořalky, rozechvělá Hanka na háčku. To vše by pro mě bylo dnes za 5 000 Kč.

Do staré choceradské šlajсны s divokým kohoutem jsme vjížděli jako jedni z posledních. Asi pět posádek už vylévalo pod jezem vodu z potopených nebo převrácených lodí a ždímalo tehdy prosakující lodní pytle.

Najeli jsme přesně do středu kohouta, Hanka se rutinérsky zaklonila, položil jsem pádlo naplocho a pak otočil kánoi k pravému břehu.

Od té doby navždy vím, kde nad Sázavou v Choceradech v květnu zapadá slunce. Bylo zářivé a lehce načervenalé. Oči mého háčka však zářily ještě více, byly to ty nejkrásnější ženské oči, jaké jsem kdy viděl...

. . .

A abych nezapomněl.

Pro likvidátory vodácké svobody a též svobod dalších mám zručný nápad.

Index librorum prohibitorum bude třeba rozšířit o dva závadové tituly, Šabachovy Opilé banány a Šmídovu úsměvnou knihu Proč bychom se netopili.

V knihkupectvích zato před létem bude těžko k sehnání komentář k přestupkovému zákonu...

JUDr. PhDr. Stanislav Balík,
advokát, bývalý soudce Ústavního soudu

Názor byl publikován v rámci vydání EPRAVO.CZ Digital - červenec, srpen 2016.

Nové číslo **EPRAVO.CZ Digital** si můžete stáhnout **ZDARMA** na **App Store**, **Google Play** a **Windows Store**, a to přímo z Vašeho tabletu či chytrého telefonu. Pokud máte již aplikaci staženou, postačí si stáhnout pouze nové vydání. Využít můžete také webový archiv starších čísel na adrese tablet.epravo.cz.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nebezpečný návrh novely zákona aneb Cesta do pekel je dlážděna těmi nejlepšími úmysly. Actio popularis – dobrý sluha, ale špatný pán](#)

- [Třpyt a bída DPP](#)
- [Lesk a bída klouzavého mandátu](#)
- [GDPR pro samostatné advokáty](#)
- [GDPR kontra zásada veřejnosti](#)
- [Proboha, nepohrávejme si s myšlenkou na zrušení Senátu – aneb I každý populismus musí mít svou mez.](#)
- [Proč máme málo soudců-mužů? Není to diskriminace?](#)
- [Zpověď týraného dyslekticko-dysgrafického autisty](#)
- [Právo stále bují aneb Právní život](#)
- [Glejt pro podpantofelníka](#)
- [Léto versus generátor spisů aneb Právní život](#)